

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

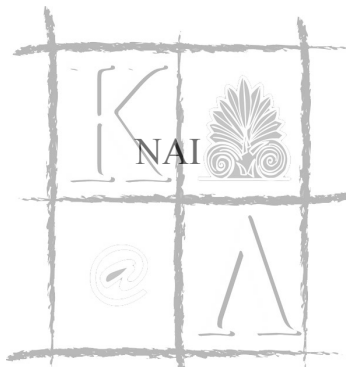
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΑΟΥΚΤΣΗ - ΦΙΟΛΙΤΑΚΗ

Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ Α.Π.Θ.

Διήγημα με τίτλο:

«ΝΑΙ»

Δεκατέσσερα σε δύο

κατηφορίζω μέσα από πιλοτές, περάσματα, συντομογραφίες διαδρομών, χτυπάω – πόσο άτσαλος – στους πλαϊνούς καθρέφτες μιας φίλαυτης πόλης που με μελανιάζει κάθε φορά που ξεθαρρεύω να βγω απ' το δάμα μου στον τέταρτο, νούμερο οκτώ, Μεγακλέους. Και φτάνω κι ανεβαίνω στη φισούνα, προτελευταία πόρτα· δεν προλαβαίνω να διαλέξω.

Κατεβασμένα μάγουλα, τα πρόσωπα κοιτούν τα ίδια τους τα γόνατα, αποφεύγουν να μ' αντικρίσουν επικριτικά όπως μου πρέπει που για ακόμη μια φορά δεν έχω ψιλά κατάλληλα για να χτυπήσω εισιτήριο. Δες με πώς στέκομαι στη γωνιά, στην άκρη, μην ενοχλήσω, συγκεντρωμένος

στα κορδόνια της απέναντι

έξω απ' τα παράθυρα

στο ταμπλό του οδηγού στο ρολόι κάτω απ' την παναγίτσα

περιμένω. Στάσεις. Με προσπερνάνε στάσεις χωρίς να ταξιδέψουνε ποτέ τους, τις ακούω που γελάνε, τις ακούς; Κι όλοι μαζί κινούμαστε, τελετουργικά σχεδόν, ένας λιγότερο στριμωγμένος επιτάφιος Τετάρτης.

Φούτερ, μουστάκι, σκουλαρίκι στον τράγο. Σκουλαρίκι στον τράγο, πλεξούδα, αρβυλάκια. Αρβυλάκια, δερμάτινο, σακίδιο. Σακίδιο, κόρη, γραβάτα. Με ξέρεις, όλο το χάος βραδινής κολώνιας θα κατέβει Αριστοτέλους όσο εγώ απλώνομαι και βγαίνω απ' τη γωνιά μου, κατεβαίνω είκοσι μέτρα παραπέρα. Στο Αλκαζάρ ψυχή μου, στο Αλκαζάρ που με φίλησες.

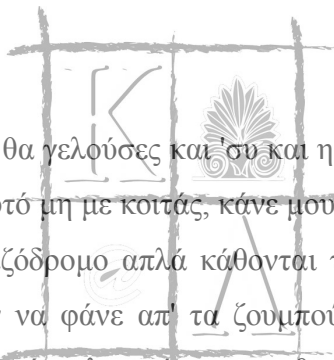
Ορμή, βιασύνη, σκουντάνε να περάσουν γρήγορα απέναντι, αντιαισθητικά, καμία σχέση με το εξώφυλλο του δίσκου που σου χάρισαν τα περσινά Χριστούγεννα, καμία σχέση με τις συγγνώμες που απολογητικά ξερνάς χωρίς να σου ζητούνται. Το κόκκινο ανθρωπάκι πριν τα μισά της διάβασης και κάποιοι τώρα ξεκινάνε, τρέχουν με τα χέρια στις τσέπες, να μη φανούν πολύ γελοίοι, να μην ανεμίσουν τα μαλλιά-κονσέρβα, η τσάντα, το πανωφόρι

– και το κινητό στο χέρι, να μην πέσει. Και τι κατάλαβες που πρώτος γλίτωσες της κίνησης το φόβο; Αγχώσου, διακλαδώνονται τα βήματα και δε γνωρίζεις πού πάνε, πρέπει να μαντέψεις, να πράξεις, μάντεψε, μη χάσεις το ρυθμό σου και σκοντάψεις στην αμηχανία. Κοιτάς τα γόνατά σου ακόμη.

“Καλημέρα”

ποιος απ' τους γύρω επιτέλους χαίρεται τον ήλιο, όποιος κι αν είναι συμμερίζομαι ένα χαμόγελο και λίγη ζεστασιά Απριλίου, έτοιμος να μοιράσω την ευδιαθεσία μου, φυλλάδες που θα πεταχτούν στον επόμενο κάδο, δε θα φτάσουν ούτε το σκοπό τους ούτε την ανακύκλωση.

Τύλιξε τα μανίκια, κοπελιά, και σήκωσε λίγο ακόμη το πηγούνι και το φόρεμά σου, λευκό,

μη με κοιτάς, κι αν ήξερες πού πάω θα γελούσες και 'σου και η παρέα που σέρνεις, θα γελούσες σαν τις στάσεις που προσπέρασαν. Γι' αυτό μη με κοιτάς, κάνε μου αυτή τη χάρη κοπελιά.

Πιο πέρα, εκεί που στον πεζόδρομο απλά κάθονται το σκισμένο τζιν τους, δυο-τρεις για μόδα, άλλοι από ανάγκη να βρουν να φάνε απ' τα ζουμπούλια που μίζερα προσφέρουν σε μια γαλάζια λεκανίτσα μπάνιου – κι αυτή η λεκανίτσα μου θυμίζει τους εμετούς σου και πώς σου κρατούσα το μέτωπο – εκεί δίπλα έχει έναν πάγκο με κουλούρια. Ξερακιανά, σκληρά κουλούρια, ίσως καμένα μερικά, αλλά αφού ψυχή μου εσένα σου αρέσουν, θα σου πάρω ένα.

“Ένα κουλουράκι θα μου δώσετε; Να, εκείνο”.

Του κάνω νόημα να το τυλίξει σ' ένα σακουλάκι, δε μου αρέσει και πολύ η ιδέα ότι αναπνέει καυσαέριο όλη μέρα. Και συνεχίζω στο επόμενο φανάρι, συνεχίζω προς το λιμάνι, τα κύματα πιο πράσινο χρώμα απ' τα παρτέρια της πλατείας.

Αριστερά στο Ολύμπιον δυο κοπέλες ακουμπούν την πλάτη στο μάρμαρο του τοίχου και τεντώνουν το χέρι, στρέφουν την οθόνη, στήνονται και χαϊδεύουν τις τούφες να φτιάξουν, τα χείλη να μην έχουν γκριμάτσα, τα μάτια να μην είναι κλειστά. Απέναντι στην κολώνα ένας φωτογράφος με τσιγάρο στα δάχτυλα, τις κοιτάζει, τις κοιτάζει, ψυχή μου δεν καταλαβαίνουν αυτές πώς τις κοιτάζει, τις κοιτάζει και πίνει τον καπνό του να μη σκέφτεται πολλά.

Παίρνω το πέντε από Μητροπόλεως.

Το λεωφορείο δεν ταιριάζει του τοπίου, πέρα ορίζοντας μετά το τσιμέντο άνευ δέντρων τις Νέας Παραλίας, αλλά το πήγαινε το προτιμώ οδηγώντας, το έλα είναι άλλη υπόθεση, περπατάω πάλι μέχρι πίσω και ανεβαίνω Λαμπράκη, όλο ευθεία ανηφόρα με τα πόδια. Κάθισα σε μια θέση, πάνω στη μηχανή μάλλον, και όλη η κάψα έρχεται στα πόδια μου μέσ' την κλεισούρα του κουτιού με τις ρόδες.

Πέτρου Συνδίκια, θυμάσαι εκείνο το παγκάκι; Είχαμε βουλευτεί για ώρες, μας έπιασε η ψύχρα, το σκοτάδι, κάτω από τα φώτα με τα κουνούπια σμήνη να μαζεύονται και εσύ να ξύνεις τις γάμπες σου. Εδώ κάθομαι, αν βρέξει όπως λένε θα φύγω νωρίς, αλλιώς δουλειά δεν έχω σπίτι να πάω. Η καντίνα πιο πίσω είναι κλειστή. Θυμάσαι την καντίνα;

Ένα μηχανάκι περνά και γεμίζει βαβούρα. Ποδήλατα. Παιδιά. Παππούδες. Παράξενοι. Παντρεμένοι. Περαστικοί. Παγκάκια άλλα. Πολλά πι γενικότερα.

Πού είσαι να κάτσεις στην άκρη, στην ξύλινη επένδυση, με τα πέδιλα να κρέμονται και να χορεύουν να διώξουν τον αέρα και τα έντομα, τα μαλλιά ανακατεμένα μπροστά στα μάτια σου, να σ' ενοχλούν όλη την ώρα, πού είσαι να πεις κάτι, έχω να σε ακούσω κάπου δυο χρόνια, κοίτα

έχω το δαχτυλίδι σου στην τσέπη μου, κοίτα

έχω ένα κουλούρι που σου αρέσει και το ταιΐζω στο νερό και τα ψάρια, κοίτα

έχω θαμπό νωπό ασπράδι μέσα απ' τα γυαλιά μου, κοίτα

μου έλειψες, εντάξει; Μου έλειψες λιγάκι.

“Ναι”

μου είπες, και σου πήρε το κύμα την ανάσα, έφυγες. Έπρεπε ύστερα να το αφαιρέσω από το δεξή παράμεσό σου, το 'χω στην τσέπη μου το δαχτυλίδι σου.

Θα αλλάξω παγκάκι, στο δίπλα, θα αλλάξω το παγκάκι μου, εσένα και τα δάχτυλά σου, μου έλειψες λιγάκι ψυχή μου, μου έλειψες λιγάκι ψυχή μου, ψυχή μου που δεν είσαι εδώ.

Αντέχει άλλη ψυχή να αδειάσει, να μοιραστεί το παγκάκι μου, το καινούριο
πες μου κάτι
σε παρακαλώ
ψυχή μου